

govorijo dovolj jasno! Kaj koristi vsak dobiček, ki ga ima en stan od drugega, ako se ta dobiček poplača z najboljšim, kar ima človek, z zdravjem?

Kakšne slabote ima poklic delavca na deželi? Plača v gotovini po navadi ni tako velika, delavski čas je tudi daljši kakor v industriji. Zabav kakor v mestu ni na deželi. Ali to vse treba natanko premisliti! Gotove plače na deželi, ki so zadnje čase tudi hudo poskočile, so res manjše kakor v fabrikah. Ali pomislite je, da pride k tej plači zdrava in tečna hrana, prosto stanovanje, ki je imajo lelični posli povsod. Nadalje je zaslužek na deželi mnogo sigurnejši nego pri industrijskem delavstvu. Nobenih štrajkov ni! Denar se na deželi težje zapravlja in vsled tega se lažje štedi. Med kmetom in posli raste znanje vsako leto.

Kmetijski delavec ima torej gotovo lepše življenje od industrijskega, čeprav se te dobrote večidel ne vpoštevajo. Otroci dežele, ostane te težje zvesti! Nikar se ne ločite lahkomiselno od stanu vašega očeta, od zelene domače grude! (Po „Landbote“).

Tako dober in zdravilen

je neoporečno navadni lebertran, se vendar ne more tajiti, da ga večina ljudi, ravno tako otroci kakor odrasli, zaradi njegovega okusa in duha ne morejo vzeti. Scott'ovo lebertran-emulzijo pa, pri kateri so lastnosti in vrednosti lebertrana še z dodatki izboljšani, vzame večina ljudi prav rada in jo tudi pri daljši rabi dobro prenese. Trikrat na dan

Scottova emulzija

dalje časa redno vzeta, spremeni blede otroke, ki nimajo veselja za jesti, v vesela gibčna bitja

Pri nakupu zahtevajte izrecno Scott'ovo emulzijo. Znamka „Scott“ je, ki je že čez 35 let vpeljana in ki jamči za dobroto ter vpliv. Cena originalne steklenice 2 K 50 h. — Se prodaja v vseh apotekah.

Novice.

Roseggerjev odgovor. Štajerski pisatelj Peter Rosegger, ta veliki sin kmetijske krvi naših zelenih gora, je moral zdaj na stara leta tudi doživeti, da ga farški prenapeteži preklinjajo. Veliki ljubitelj kmetov, globoko verni Rosegger — proklinjan! In seveda od slovenskega političnega duhovnika! Kajti nikjer na svetu ni duhovščina tako okužena od politike, kakor pri nas na Slovenskem. . . . Ta „duhovnik“ je župnik v Sv. Roku. V češkem (!) listu „Union“ je napisal svojo kletev, ki je seveda bob v steno. Rosegger mu je v svojem listu „Heimgarten“ brez jeze in sovraštva tako-le odgovoril: — „Prokleti bodi kakor Rožekar (Rosegger)!“ Ta beseda se bode udomačila v slovenskih deželah, tako želi slov. župnik v Sv. Roku na Spodnjem Štajerskem. V praški „Union“ je ta jezični mož previdno tri kletve izustil: prvo kletev namenil je meni in Rosegger-šolan, ki delajo

Zaroka v cesarski hiši.

Kakor poročamo na drugem mestu, se je v Veliki ob navzočnosti našega cesarja njegova vnukinja,

Erzherzogin Elisabeth Franziska

nadvojvodinja Elizabeta Frančiška z grofom Jurijem Waldburgom zaročila. Tu prinašamo sliko novozaročence.

baje iz Slovanov „renegate“!? Drugo kletev je namenil pesniku Anastasius Grün, ki je rekel, da zamore vso slovensko književnost v žepnem robcu odnesti (kar sicer ni psovka, ako je resnično, da ima vsa svetovna književnost, dobro presejana, na hrbtno enega osla dovolj prostora). In tretjo kletev naperi župnik v sv. Roku dunajskem mestnim svetu, ki je nemški milijon-ski zbirci 10 000 K daroval. Kaj neki bi Lueger k temu rekel? meni približno. Ko bi župnik šele vedel, da je svoj čas župan Lueger sam nemškemu „Schulvereinu“ 20 000 K prisodil! Moral bi ga zopet prokleti — za Rožekarja. — Ako bi se zamoglo s takimi nasprotniki resno pečati, bi bilo morda na to opozarjati, kar sem že stokrat rekel: Milijonska zbirca za nemške šole na jezikovni meji ni namenjena za napad proti sosednim postojam, temveč le za branjenje Nemcem na domači zemlji. In ako bi se v vročem boju res enkrat meja pregledala, potem je to žalostna pravica vojske, ki je nismo mi začeli. Kako vroče hrepenim po času, ko postanejo ljudje zopet enkrat pametni, ko bode „Gottes Sonne strahl in Frieden auf ein glückliches Österreich!“ Kdo je pač to pesem najprve pel? Morda Slovani?

Sanje. V vojski l. 1870/71 bila sta dva vojaka, en Bavarec in en Prus, na patrulji. Postala sta lačna in sklenila prvo kokoš, ki jo dobila, vzeti. Kmalu sta tudi eno kokoš dobila. A kjer je bila ena za oba lačna želodca pre malo, sklenila sta, da bode tisti celo kokoš dobil, kateri bode ponoči najlepše sanje imel. In šla sta spat. Drugo jutro pravi Prus tovarišu: „Meni se je sanjalo, da sem prišel v nebesa in vsi angelji in svetniki so morali pred mano „habtacht“ stati. No, ali to ni lepo sanje? Lepšega ne more nikdo sanjati in zato je kokoš moja!“ — A Bavarec mu hladno odgovori: „Ja, ja, videl sem te, ko si šel v nebesa in mislil sem, da ne prideš več nazaj; zato sem kokoš kar snedel.“

Lepa starost. V mestu Lugos je te dni umrl trgovec Abraham Uihely. Bil je 110 let star. Do zadnjega dneva svojega življenja bil je popolnoma zdrav. Pokojnik zapušča 10 otrok, 42 vnukov, 51 pravnukov in 8 prapravnukov, torej skupaj 111 potomcev. Pač redka prikazen!

Kadar milijonarji potujejo. Neki ameriški milijonar preživel je zimo v Egiptu in si ogledal tudi Jeruzalem. Da bi potem hitro nazaj prišel, naročil se je poseben parnik nemškega „Lloyda“, ki ga je v Jaffi vkrcal in v 15 urah domu pripeljal. Vožnja tih 15 ur je koštala milijonarja okroglo 30.000 kron.

Zopet eden! V Korneuburgu so obsodili kateheta Wenzel Walnerja na 4 mesecev težke ječe. Zapeljal je šolske otroke v nečistost in jih onečašal.

Preveč blagoslova. V belgijski vasi Barleur dobila je neka delavka 3 deklice in enega fanta. Vsi štirje otroci so zdravi. Pred desetimi meseci je ista žena porodila trojčke, tako da ima zdaj 7 otrok. Ne vemo, kakšni obraz dela k temu položaju njen mož.

Kače v Afriki. Žena posestnika Hällich v Karibibi (nemška južno-vzhodna Afrika) spravila je zvečer svojega 5 letnega dečka spat. Ko je prišla v sosedno sobo, začula je sinčka nakrat jokati. Pritekla je nazaj in vidila v velikem strahu, kako je ravno velika kača v neki luknji izginila. Otrok pa je imel na čelu krvavo rano. Kača je bila iz otročje postelje prilezla in je otroka ugriznila. Mati je bila dovolj pogumna, da je takoj otrokovo rano izsesala. K sreči so dobili tudi kmalu zdravnika, tako da so življenje otroku rešili. S takimi težavami se morajo kmetje v južni Afriki boriti.

Življenje v Ameriki. „Landbote“ objavlja pismo nekega prijatelja, ki je več let potoval po celi Severni Ameriki in izpoznal tamošnje razmere. Dotičnik piše m. dr.: „Kakor se meni zdi, mislijo ljudje v domovini, da se tukaj v Ameriki lahko denar kar na cesti pobira. Velika zmota! Moje mnenje je, da se nikjer na svetu delavce tako ne izkorišča in odira, kakor v Združenih državah. Tukaj se meče z delavci okrog, kakor drugod s kosom lesa. Ko so voditelji delavcev pri vladi rekli, da je nespametno, še več ljudi izkrcavati, rekla je vlada, da je vezana s pogodbami z drugimi državami. Vsakemu se bode neverjetno zdelo, da je tukaj skozi celo

leto en milijon delavcev brez zaslužka. Izračunalo se je, da pridela tukaj delavec na leto srednjo vrednost 3800 funt sterling (to je 17.290 kron). Istotako pa zasluži en delavec srednjo plačo 437 f. št., to je 2158 kron. Zaradi tega neverjetno bogastvo v rokah posameznikov, na drugi strani pa velike množice, ki morajo v največji revščini trpeti.“ — Tako pismo! Torej zasluži delavec 2158 kron na leto, kar izgleda prav veliko na prvi pogled in z ozirom na naše razmere. Marsikateri si bode mislil: le pojdemo v Ameriko! A treba je tudi drugo stran pogledati: delo težko dobiti; kadar dobi delo, veliko odiranje; in draginja je z ozirom na plačo v Združenih državah mnogo hujša nego pri nas; vsled tega beda vkljub dobremu zaslužku. Svetujemo torej vsakomur, ki bi se rad izselil, naj to natanko premisli. Najlepša je domovina; in za kmeta ni posebno častno, ako zapusti brez zvestobe svojo podedovano grudo. Z izseljevanjem si je le redkokdaj svojo usodo izboljšal, in to še edino z dolgoletnimi boji. Ostaní vsled tega na svoji grudi, ostaní zvesti svoji ljubi domovini.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Celjska slovenska posojilnica je torej namenjena, da igra molžno kravo za „narodno stranko“. To je že stara navada pri prvaških voditeljih, da izrabljajo vsa gospodarska podjetja bladnokrvno v svoje politične namene. Kakor znano, bila je celjska v „narodnem domu“ se nahajajoča posojilnica doslej v rokah starih „prvakov“, ki so svoj čas na Spodnjem Štajerskem komandirali in se na troške ljudstva mastili. Ti stari prvaki imajo zdaj dosti, v vsakem oziru dosti, in zato hočejo to posojilnico mladim vodjem bankrotne „narodne stranke“ izročiti. „Narodna stranka“ potrebuje namreč denarja, kajti njene kase so prazne. „Zvezna tiskarna“ in kletska zadruga sta do ušes v dolgovi in priti mora do poloma, ako ne pride pomoči. Poleg tega ima „narodna stranka“ še toliko dolgov izza časa zadnjih volitev, da se njeni generali komaj na cesto upajo. Tako bodejo torej prav radi posojilnico prevzeli, kar seveda članom posojilnice ne bode posebno ugajalo. Radovedni smo, kedaj bode komu prišla v podjetjih „narodne stranke“ pametna misel, da je treba gospodarske stvari od politike ločiti in da denar članov posojilnice ni denar vodij „narodne stranke“.

Novo Rosegger-šolo otvorili bodejo dne 28. t. m. v Vuzenici (Saldenhofen). Nemški „Schulverein“ je to velepotebno šolo zgradil vkljub hujškariji prvaških nasprotnikov, ki se ničesar toliko ne bojijo, kakor znanja nemščine. Pozdravljamo novo šolo pristržno in upamo, da bode v blagor ljudstva napredovala ter se razvijala!

Iz Ormoža se poroča, da je prišel tamošnji kaplan Polak v šoli protipostavno prvaško hujškarijo širiti. Polak je rojen Čeh. Stariši se izrecno prepovejo, da bi ta češki zagriženec njih deco v politične namene zlorabljal. Opozarjamo cerkveno oblast, naj v interesu vseh tej hujškariji konec napravi.

Zasledovan kaplan. Zopet en kaplan, ki je oblekel duhovniško suknjo, predno je vedel, je-li ima tudi potrebne sposobnosti zato. Okrožna sodnija v Celju išče namreč s tiralnico (Steckbrief) kaplana Mihčeta Golob, ki je bival nazadnje v Novicerkvi. Sodnija bi pobegnelega kaplana rada dobila, ker se je pregrešil na § 93 k. z. (omejitev telesne prostosti) in tudi zaradi telesne poškodbe. Ali tovariši nič ne vedo, kje je Golob? Oj ti žalostne razmere ti!

V Mariboru se bode na tamošnji deželni vinogradniški in sadjarski šoli zopet za novo šolsko leto 1912/13 učence do 15. julija sprejemalo. Tudi se odda nekaj prostih deželnih mest. Natančnejše določbe je razvideti iz tozadevnega inzerata v današnji številki „Štajerca“.

Ogledi govede. Kakor znano, se lansko leto navadni ogledi govede (Rinderschan) niso mogli vršiti, ker je vladala kuga na gobcih in parkljih. Zdaj se bodejo ti ogledi vršili in sicer glasom odloka deželnega odbora tako-le: V Mariburgu dné 21. maja; — v sv. Lenartu dné 3. junija; — v Zgornji Radgoni dné 4. junija; — v Kozjem dné 8. junija; — v Ptujju dné 10. junija; v Konjicah pa dné 11. junija.